

sterens Overvejelse, om der ikke kunde gives dem en Sum én Gang for alle, skal jeg erklære, at jeg er villig til at tage dette under Overvejelse og eventuelt forhandle med Udvalget derom.

Det Andragende, hvorom det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds har stillet Forslag, kan jeg ikke imødekemme. Det forholder sig nemlig ikke saaledes, at Manden har tjent Staten i 62 Aar. At han af Københavns Magistrat har været udnævnt som Besigtigelsesmedlem af Forplejningskorpsets Besigtigelseskommission, hvor han har faaet, jeg tror, 4 Kr. om Dagen i Diæter, kan ikke kaldes Stats-tjeneste, det er Kommunen, der har udnævnt ham til Hvervet, og han har faaet sine Diæter derfor, ligesom det sker ved mange kommunale Udnævnelser paa andre Omraader. Det kan man ikke kalde Stats-tjeneste, som berettiger Manden til Pension. Jeg forstaaer ikke, hvorledes han har kunnet tage sin Afsked fra denne Besigtigelseskommission i Haab om at faa Statspension.

I Fjor fik vi en Lov om Pension til Statens Arbejdere ved Hæren og Hærens Fabrikker og Værksteder. Manden har i sin Tid tjent som Tilskærer ved Munderingsdepotet. Derfra afgik han i 1886. I den Tid, han tjente der, har han selvfølgelig faaet sin Lønning, og hvis vi havde haft en Pensionslov, der gjaldt for dem, der gik af 1886, vilde Manden selvfølgelig have Ret til Pension, men den Pensionslov, vi fik i 1906, kan man jo ikke sige gælder for de Folk, der ere afgaaede for 20 Aar siden. Jeg gad se, hvorledes den Minister vilde komme af Sted overfor Rigsdagen og for Resten ogsaa overfor Domstolene, som paa egen Haand vilde give sig til at fortolke Loven saaledes, at den havde tilbagevirkende Kraft en Snes Aar tilbage i Tiden. Saa vidt jeg kan se, har Manden ikke Krav paa Statskassen i nogen som helst Henseende. Skulde han yderligere have noget, maatte det blive en ren og skær Gave, saadan som man yder til andre gamle Mennesker, man synes om eller har Medlidenhed med. Jeg undrer mig derfor ikke over, at Udvalget ikke har gjort nogen Indstilling om dette Andragende, og jeg tvivler meget paa, at Udvalget vil tage det op igen. Det bliver i øvrigt Udvalgets Sag.

Ordføreren (Nørhøve): Nu have vi hørt den højtærede Minister udtale sig overfor det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) og den

samme Forklaring fik vi i Udvalget. Efter den tror jeg nok, ærede Medlemmer ville forstaa, at Finansudvalget ingen Anledning har fundet til at henvise dette Andragende. Mandens Arbejde har været fuldstændig privat, og skulde han have Understøttelse, var Udvalget klart over, at saa vilde det føre store Konsekvenser med sig. Af den Grund har Udvalget ikke henvist Andragendet, og det vil være vanskeligt for Udvalget, hvis der ikke kommer til at foreligge vægtigere Grunde end nu, senere at henvise dette Andragende.

De to ærede Medlemmer for Helsingør (Christian Rasmussen) og Herning (R. Nielsen) have jo føjet deres anbefalinger til de andre, der ere bilagte Andragendet fra de to Sygeplejersker, navnlig ved Hensyn til Sygeplejersken fra Helsingør. Udvalget har den samme Medfølelse som de to Herrer med disse Kvinder, der have røgtet deres Gerning med Troskab, og har derfor henvist deres Andragende til Ministerens Overvejelse, og denne har jo erklæret sig villig til at overveje det. Udvalget har ikke noget imod, at Resultatet blev en aarlig Understøttelse, men efter Ministerens Udtalelser baade i Udvalget og her kan det maaske have sine Vanskeligheder. For øvrigt er der — efter hvad der er oplyst — kun een Sygeplejerske til af „Det røde Kors“, der har været ansat ved Garnisons Sygehuse — nemlig det i Aalborg —, saa det vil ikke kunne føre store Konsekvenser efter sig, om Statskassen ydede disse Sygeplejersker enten en aarlig Understøttelse eller et Gratiale en Gang for alle.

Christian Rasmussen: Jeg vil takke den højtærede Minister for hans imødekommende Udtalelser. Jeg skal blot endnu en Gang udtale Haabet om, at den højtærede Ministers Overvejelser maa resultere i, at disse Sygeplejersker faa en aarlig Understøttelse, lad den saa være afpasset efter, hvad de i øvrigt have opsparet. Det er rigtigt, som den højtærede Minister siger, at der er betalt en aarlig Sum til „Det røde Kors“, hvorefter denne Institution skulde overtage disse Menneskers Pensionering, men Selskabet har blot ikke gjort det. Man har hensat en Sum aarlig for dem, men den er ikke tilstrækkelig til, at de kunne eksistere for den. Da det er Staten, der har brugt deres Arbejdskraft, maa man kunne strække sig noget videre overfor dem, tilmed da det, som den ærede Ordfører sagde, ikke vil kunne faa Konsekvenser, fordi der ikke er flere indenfor